



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 316/06
06.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Снежаном Меденицом, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешки случај разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалби браниоца оптуженог – адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици К.бр.121/05 од 15.11.2005. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у присуству браниоца оптуженог АА по заменичком пуномоћју – адвоката АВ, на дан 06.04.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Поводом жалбе браниоца оптуженог АА, а по службеној дужности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К.бр.121/05 од 15.11.2005. године, само у погледу правне оцене дела, тако што Врховни суд Србије радње оптуженог АА, описане у изреци првостепене пресуде, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. Кривичног законика ("Сл. гласник РС", бр.85 од 06.10.2005. године), за које дело га ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 7-седам година, у коју казну му урачунава време проведено у притвору од 17.06.2005. године па надаље, док се иста жалба ОДБИЈА као неоснована.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Сремској Митровици К.бр.121/05 од 15.11.2005. године оптужени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешки случај разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од седам година. У ову казну оптуженом је урачунато време проведено у притвору од 17.06.2005. године па надаље.

Истом пресудом, оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 11.720,00 динара, а на име судског паушала износ од 10.000,00 динара. Оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА – адвокат АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непоптуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженог ослободити од оптужбе. Истовремено је предложио да бранилац оптуженог буде обавештен о седници већа у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац у допису Ктж.бр.387/06 од 28.02.2006. године, предложио је да Врховни суд одбије жалбу браниоца оптуженог као неосновану и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у присуству браниоца оптуженог АА по заменичком пуномоћју – адвоката АВ и одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, па је по размотрењу списка предмета и првостепене пресуде, те по оцени жалбених навода, имајући у виду

предлог Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, које Врховни суд као другостепени испитује по службеној дужности сходно одредби члана 380. став 1. тач.1. ЗКП.

Првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП које се, према наводима жалбе, огледају у неразумљивости и противречности изреке првостепене пресуде самој себи, те непостојању разлога о одлучним чињеницама, односно нејасности и противречности ових разлога. Супротно жалбеним наводима, Врховни суд налази да је првостепена пресуда у изреци и разлозима разумљива и јасна, заснована на изведеним доказима који су сагласни изложеним разлозима пресуде, из изреке и разлога пресуде тачно се може закључити које је радње оптужени предузео приликом извршења кривичног дела, у пресуди су дати јасни и логични разлози о одлучним чињеницама, које у свему и овај суд прихвата као правилне, па су жалбени наводи у овом делу оцењени неоснованим.

У жалби се истиче да је првостепени суд своју одлуку о постојању кривичне одговорности оптуженог засновао искључиво на исказу сведока – оштећене ББ и на основу записника о препознавању од 13.06.2005. године, које није обављено по одредбама ЗКП. Међутим, овакав став браниоца оптуженог не може се прихватити као основан, обзиром да се из записника о препознавању лица од 13.06.2005. године види да је оштећена ББ са несумњивом сигурношћу препознала оптуженог АА између укупно шест лица као извршиоца кривичног дела те да је, дакле, препознавање обављено у складу са одредбом члана 104. став 1. ЗКП.

Првостепени суд је након саслушања оптуженог, извео све потребне доказе те њиховом правилном оценом потпуно и правилно утврдио чињенично стање. Чињеницу да је оптужени заједно са НН лицем критичног дана у стану зета оштећене ББ, озбиљном претњом и употребом силе одузео 10.000 немачких марака, 1000 аустралијских долара, златни накит и остале ствари описане у изреци првостепене пресуде, којом приликом је оштећеној са умишљајем нанео тешке телесне повреде, првостепени суд је утврдио пре свега на основу исказа оштећене, те оценом осталих изведених доказа. Оштећена је, остајући доследна у току целог поступка, описала начин на који је кривично дело извршено и оптуженог АА препознала као једног од извршилаца, те објаснила да ју је он одвукао у спаваћу собу и у једном моменту, у борби, песницом ударио у пределу горњих зуба, од ког ударца је изгубила свест, а када је дошла свести приметила је да је везана лисицама за радијатор, видела је оптуженог да претреса спаваћу собу, након чега је и НН лице, под претњом да ће јој убити унука, држећи изнад његове главе пиштољ, питао где је новац, те су након преметачине напустили стан. Оштећена нема разлога да неосновано терети оптуженог АА, кога иначе од раније не познаје, па када се има у виду да је њен исказ у потпуности поткрепљен записником о увиђају и криминалистичкотехничким прегледом лица места, те налазом и мишљењем вештака судске медицине о телесним повредама које су јој нанете критичном приликом – то је у потпуности правилан закључак првостепеног суда да је оптужени извршио кривично дело на начин описан у изреци првостепене пресуде, а да је одбрана оптуженог који негира извршење кривичног дела, неистинита и срачуната на избегавање кривичне одговорности. У прилог томе говори и чињеница да је оштећена са стопроцентном сигурношћу препознала оптуженог и на главном претресу изјавила да је управо он лице које је одвукло у спаваћу собу и нанео јој тешке телесне повреде, да је оптуженог као извршиоца идентификовала између осталог и по тетоважи коју има на левој руци између палца и кажипрста, те да је из исказа сведока ББ, ГГ и ДД утврђено да је тетоважу оптужени и имао у време критичног догађаја, као и то да је оштећеној, како је објаснила у истрази, оптужени преко сведока ДД упутио претње "да пази шта ће рећи", и да не помиње тетоважу на руци кад буде ишла у суд да сведочи. При том је правилан и закључак првостепеног суда да је оптужени умишљајно нанео тешку телесну повреду оштећеној приликом извршења кривичног дела, обзиром да је оштећену ударио у пределу горњих зуба песницом, и то у циљу савладавања њеног отпора. Стога су и жалбени наводи у делу којим се оспорава првостепеном пресудом утврђено чињенично стање и постојање умишљајног поступања оптуженог у вези са наношењем тешке телесне повреде оштећеној оцењени неоснованим.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је оптуженог АА огласио кривим због извршења кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 169. став 1. КЗ РС у вези са чланом 168. став 1. КЗ РС. Међутим, како је 01.01.2006. године ступио на снагу Кривични законик („Сл. гласник РС“, бр.85 од 06.10.2005. године), то је Врховни суд нашао да првостепену пресуду треба преиначити у погледу правне оцене дела, имајући у виду одредбу члана 5. Кривичног законика, којом је прописано да ће се на учиниоце кривичних дела, уколико је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута – применити закон најблажи за учиниоца. Стога је радње оптуженог, описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ, налазећи да је овај закон блажи због висине прописане казне (од 3-15 година затвора), у односу на казну прописану Кривичним законом Републике

Србије којим је за кривично дело тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези са чланом 168. став 1. прописана казна затвора преко пет година, а који је важио у време извршења кривичног дела.

Одлучујући о казни, Врховни суд је имао у виду све околности прописане одредбом члана 54. КЗ, које су од утицаја на одмеравање казне. Као олакшавајуће околности ценио је младост оптуженог у време извршења кривичног дела и чињеницу да је породичан човек, а досадашњу осуђиваност оптуженог као отежавајућу околност, па је имајући у виду и протек времена од преко шест година од извршења кривичног дела – оптуженог осудио на казну затвора у трајању од седам година, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 17.06.2005. године, па надаље. Овако одмерена казна адекватна је степену кривице оптуженог као и друштвеној опасности извршеног кривичног дела, и по оцени Врховног суда нужна је ради постизања сврхе кажњавања прописане одредбом члана 42. КЗ.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 391. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Председник већа-судија,

Новица Пековић, с.р.

Записничар,

Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

љи